

gjort det —, at Sygdomme, der tilstige i en foruroligende Grad, navnlig Kirteslygdomme, forplantes ved Vaccinationen. Nu er det maaskee ikke i og for sig Indpodningen af Kofopperne, der ansees for at medføre dette, men snarere Maaden, hvorpaa Vaccinationen bliver foretagen. Den foretages nemlig saaledes, at Vaccinen tages af et Barn, som vedkommende Districtslæge undertiden fører med sig fra Sogn til Sogn, et fattigt Barn, hvis Moder tjener et Par Skilling derved. Men hvem borger for, at der ikke hos et saadant Barn er Smittstof af nævnte Sygdomme tilstede, og at, om der end ikke ved Vaccinationen paa denne Maade lægges Spiren til Sygdom, bliver dog maaskee den tilstedeværende Spire udvirket derigjennem? Sagen har saaledes to Sider. Den ene er den, hvorvidt det virkelig kan ansees for at være stridende mod eller overensstemmende med almindelig Menneskeret, at man saaledes tvinger Forældre til at lade deres Børn, for at de kunne blive frie for een Sygdom, blive udsatte for at modtage en anden, eller om man ikke i det Hele vilde gjøre bedre i at forholde sig, som da Vaccinationen først fremkom her i Landet, da Myndighederne indtog den Stilling dertil, at Præsterne og andre Embedsmænd opfordredes til at søge at indvirke paa Befolkningen for at overbevise den om, at Vaccinationen gjør Nytte og Gavn, og derved virke til, at den blev almindelig. Det forekommer mig, at det vilde stemme mere overens med de Forhold, hvorunder vi nu leve. Det er noget haardt, at en Mand, der ikke selv har fundet paa en saadan Mening, men har modtaget den fra en Mand, der har hans Tillid, og som har faaet en videnskabelig Dannelse, skal, naar han troer derpaa, lade sig af andre Mænd, som han ikke kender og derfor ikke kan have Tillid til, fordi de ogsaa have faaet videnskabelig Dannelse, tvinge mod sin Overbeviisning til det, han anseer for at være hans Barn til Fordærvelse. Men hvorledes man end skal forholde sig dermed, hvorledes end dette Spørgsmaal skal løses, forekommer det mig, at det er klart udtalt her idag og udtalt selv fra den ærede Justitsministers Side, at det er en urimelig

og utilbørlig Tvang, der nu øves, derved at man nægter et ikke vaccineret Barn Confirmationen, og jeg kan ikke finde mig tilfredsstillet ved den Erklæring, som den ærede Minister afgav, thi vi have ikke den mindste Sikkerhed for, hvor lang Tid den nuværende utilbørlige og urimelige Tilstand kan vare. Det er ikke saa meget længe siden, at en Mand — det er fremkommet i et offentligt Blad — har indsendt Ansøgning til Justitsministeriet om at maatte blive fri for denne Tvang, fordi en meget duelig Læge havde udtalt, at det vilde være skadeligt for hans Barn at blive vaccineret, og han derfor under ingen Omstændigheder vilde lade det vaccinere, selv om det ikke skulde blive confirmeret. Justitsministeriet har, efter at have indhentet Sundhedscollegiets Erklæring, afgivet det Svar, at det Ansøgte kunde ikke bevilges. Hvor Mange der have faaet et saadant Svar, veed jeg ikke, men det er dog virkelig en forunderlig og sorgelig Tilstand, der saaledes fremkaldes, idet det jo nu er aabenbart, at der saaledes gaaer enkelte unge Medlemmer af Folkekirken omkring i Landet, som ere bleve satte i Van af Justitsministeriet og Sundhedscollegiet. De have ikke Raadighed over sig selv; thi det er Faderen, der raader for dem, og da han ifølge sin Overbeviisning har erklæret, at de ikke maae blive vaccinerede, og som Følge deraf heller ikke confirmerede, ere de udelukkede fra at deltage i Nadveren og i Kirkens øvrige Gøder. Det er efter min Mening saa utilbørligt, at jeg synes, man maa kunne blive enig om at have denne Bestemmelse, selv om man ikke strax kan blive enig om, hvad der skal sættes istedet. Jeg havde haabet, at den ærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet, som er her tilstede havde taget Videt for at udtale, hvad der maa ligge ham nær, at det er utilstedeligt, at Kirken saaledes bruges til at fremtvinge Noget, der er Kirken uvedkommende og af reent borgerlig Natur. Da det imidlertid ikke er skeet, og jeg heller ikke har sølt mig fyldestgjort ved den ærede Justitsministers Erklæring, har jeg ikke tvøvet at burde lade Forlaget falde; jeg troer, at det er det Bette, at vi endnu ialtfald faae en fylldig Udtalelse fra Folkethinget om, at den Tvangsbestemmelse,